

השם, האף

ככתובות רשומות באלף-בית סתום וחתום, שאת מחצית אותיותיהן מחק נייר השמיר של הרוח רוויית החול, כך תיוותרנה בסופכן תמרוקיות, עבור איש העתיד נטול האף. עוד תפתחנה לפנינו את דלתות הזכוכית החרישיות, עוד תעמעמנה את קול צעדינו בעובי השטיחים, ותקבלנה אותנו אל חללכן כאל חללה של תיבת תכשיטים, נטול זוויות, בין הקירות המצופים עץ מבריק; ובעלות חנויות וחנויות ססגוניות ובשרניות כפרחים מלאכותיים עוד תיגענה בנו קלות בזרועותיהן העגלגלות החמושות במזלפי-מי-בושם, או בשולי חצאיותיהן, בעודן עומדות על שרפרפים, ניצבות על בהונות רגליהן: ואולם אך לשווא יוסיפו הצלוחיות, הצנצנות והשפופרות בעלות פקקי הזכוכית המחוודים, או רבי-הפיאות, לשזור ממדף למדף את משורן, משור של תצלילים וקונסוננטים ודיסוננטים וקונטרפונקט וסילוס ופרוגרסיה: נחירינו הקהים לא יקלטו עוד את תווי הסולם: ניחוחות מיני המושק לא יובחנו עוד מניחוחות האתרוג, הענבר האפור והרכפה; תפוז-הקראמוט ושרף-הקנוזואין יאלמו דום, ייוותרו תתומים בתנומת הצלוחיות השלווה. משייכח האלף-בית של חוש הריח, שהפך את הניחוחות לתיבות באוצר-מילים יקר מפז, יישארו הבשמים נטולי מבע, חסרי צורה ובלתי-קריאים.

ריגושים שונים לגמרי יכלה לעורר פעם תמרוקיה גדולה בנפשו של איש העולם הגדול: כמו בימים שבהם היתה כרכרתי נעצרת במשיכת פתע של המושכות בשדרת שאנז-אליזה, מול שלט מופר, והייתי יורד ממנה בסערה ונכנס למסדרון משופע המראות, משיל בכת אחת את האדרת-הצילינדר-המקל-והכפפות לידי הנערות שאצו מיד לאספם, ומדאם אודיל חשה לקראתי כמעופפת על סלסלות שמלתה: "מסיה נָה סן-קאליסט! מה מביא אותך אלינו, בשעה טובה ומוצלחת? אמור-נא לי:

כמה נוכל לשרתך? רצונך בצלוחית מייקולון? או איזו תמצית ויטיקר? או משחה לסלטול השפם? ואולי תרחיץ להחזרת צבע המהגוני האמתי לשערך? או שמא...” וכאן מצמצה בעיניה, ועל שפתייה עלה חיוך שובבי, “האם זו תוספת לרשימת המתנות שהנערים השליחים שלי מביאים בסתר בשמך כל שבוע, לכתובות מפורסמות ולכתובות אלמוניות הפזורות ברחבי פאריז? העומד אתה לגלות לידידתך הנאמנה, מדאם אודיל, את סוד כיבושה של אישה חדשה?”

וכיוון שגברה עלי סערת-רוחי והשתתקתי, מחכך ידי בעצבנות, הגה כבר החלו הנערות להתקבץ סביבי: אחת הסירה את פרח הגארדניה מעל דש מקטורני שלא יפריע לקליטת הבשמים למרות קלישותו, השנייה הוציאה מכיסי הקטן את מטפחת המשי, שתהיה מוכנה לספוג את הטיפות של דוגמיות מי הבושם, אשר היה עלי לבחור ביניהן, ואילו השלישית התיזה מייורדים על לסוטתי כדי למחות את ריחו הרע של הסיגר, ורביעית אחזה מברשת ומרחזה משחה נטולת ריח על שפמי, לבל יספוג השפם תמציות שונות, ועקב זאת יתבלבלו נחירי.

והגברת: “אני רואה, זוהי אהבה לוהטת! זה זמן רב ציפיתי ממך למשהו כזה, מסייה! לא תוכל להסתיר ממני דבר! האם זו גבירה אצילה? ואולי אחת ממלכות הקומדיה? או ממלכות התיאטרון הקל? ואולי מעדת באחד מטיוליך העלזים במחוזות השחיתות, ואחז בכך רגש לא-צפוי? אבל קודם כול לאיזה סוג היית משייך אותה: האם זו גבירה של בושמי יסמין, של בושמי פרות, של בשמים חודרניים או של בושמי מזרח? דבר אלי mon chou!”

ואחת הובניות, מְרִטִין, כבר החלה לדגדג אותי מתחת לאוזני בקצה אצבעה, הטכול במי-פאצילי, (ובעודה עושה זאת דחפה את שריה המחרדרים אל תוך בית-שחיי), ושְׁלֹוט הושיטה לי

* צרפתיית: חמוד שלי.

להרחזה את זרועה המבושמת בפרח-שיטה (פעמים אחרות כבר חלפתי בדרך זו על פני תצוגת בשמים שלמה לכל אורך גופה), והזבנית סידוּני נשפה על היד שלי כדי שתתנדרף טיפת תמצית ורדי-הבר שהזליפה עליה (מבין שפתייה ניבטו השיניים הקטנות, שאת נשיכותיהן ידעתי היטב), ונערה אחרת, ילדונת חדשה שלא ראיתי מעולם (כיוון שהייתי שקוע בטרדותי רק צבטתי אותה קלות בפזור-נפש), אחזה במשאבת המרסס וכיוונה אותו אלי, כמזמינה אותי לדו-קרב של אוהבים.

“לא, מדאם, בהן-צדקי, לא מדובר בזה,“ הצלחתי לומר. “הדבר שעלי למצוא איננו בושם שיתאים לאישה מופרת לי! אני מחפש דווקא את האישה: אישה שרק את הבושם שלה אני מכיר!”

דווקא ברגעים כאלה מתגלית גאוניותה השיטתית של מדאם אודיל במיטבה: הרי רק בכוח חשיבה מאורגנת בקפידה רבה נוכל לשלוט בעולם של ניחוחות קלילים. “הבה נצמצם את מגוון האפשרויות,“ אמרה ופניה עוטות ארשת כובד-ראש, “האם יש בבושם הזה משהו מן הקינמון? הוא מכיל את ניחוח הפרשות הנמייה? ואולי הוא מופק מסיגליות? משקדים?”

ואולם איך יכולתי לתאר במילים את תחושת ההתמוגגות, העזה עד כדי אכזריות, שחשתי אמש בנשף המסכות, כאשר בת-זוגי המסתורית למחול הוואלס רפרפה בתנועה עצלה ברדידה הדק, שחצץ בין כתפה הלבנה לבין שפמי, ושובלי ריח פתלתולים תקפו את נחירי כמו שאפתי לריאותי את נשמתה של נמרה?

“בהן-צדקי, זהו בושם שונה, שאינו דומה לאף אחד מן הבשמים שהצעת לי אי-פעם, מדאם אודיל!”

הנערות כבר טיפסו אל המדפים הגבוהים ביותר, העבירו בזהירות צלוחיות שבירות מיד ליד, חלצו לרגע קט את פקקיהן כחוששות שהאוויר יזהם את התמציות השמורות בתוכן.

"בתמצית זו של עוקץ העקרב," הכריזה מדאם אודיל, "משתמשות רק ארבע נשים בכל פאריז: הדוכסית מקליניאנקור, המרקיזה ממגילמונטאן, אשת יצרן הגבינות קולומיה ופילגשו... תמצית עץ ההבנה הזו מגיעה אלי מדי חודש במיוחד עבור שגרירת הצאר... הנה תערוכת שאני מכינה בהזמנת שתי לקוחות בלבד: נסיכת באדן-הולשטיין והפרוצה קארול... אשר לתמצית לענה זו, אני זוכרת כל גבירה מהגבירות שקנו אותה פעם אחת, אך לא חזרו לקנותה: נראה שיש לה השפעה מדכאת על הגברים".

זאת בדיוק ביקשתי, מניסיונה הדייקני של מדאם אודיל: שתגדיר איזשהו ריגוש של חוש הריח שלא הצלחתי להשכיח מלבי, אך גם לא יכולתי לשמרו בויתרוני בלא שידהה לאטו. היה עלי להזדרז: גם בושמי הזיכרון מתאדים: כל ניחוח חדש שהציעו לי להריח התגלה שונה בעליל, רחוק מהניחוח ההוא כרחוק מזרח ממערב, אך נוכחותו השחצנית גם טשטשה את זכרו של אותו כושם נעדר, הפכה אותו לצל. "לא, חריף יותר... כלומר, רענן יותר... לא, סמיך יותר..." אבדתי בין הטלטולים האלה בסולם הריחות, וכבר לא ידעתי לבחור בכיוון הנכון שארדוף בו אחרי זיכרוני, רק ידעתי שבנקודה מסוימת במגוון הריחות נפער חלל, קפל נסתר חבוי ובו קינן אותו כושם, שהיה בשבילי אישה אחת בשלמותה.

האם לא זה מה שעשיתי כשהסוונה-היער הביצה היו משור של ריחות ורצנו בראש כפוף בלי להינתק מעל הקרקע ונעזרנו בידים ובאף כדי למצוא את הדרך, וכל מה שהיה עלינו להבין היינו מבינים באף עוד לפני שהבינו העיניים, הממותה הקיפוד הקצץ הבצורת והגשם הם קודם כול ריחות נפרדים משאר הריחות, אוכל ולא-אוכל, רכושנו, האויב, המערה, הסכנה, קודם כול מרגישים דבר באף, באף נמצא הכול, העולם הוא אף, אנחנו

בני הלהקה יודעים דווקא באמצעות האף מי שייך ללהקה ומי לא שייך ללהקה, הנקבות של הלהקה מדיפות ריח מסוים והוא ריח הלהקה, וחוף מזה כל נקבה יש לה ריח משלה שמבדיל בינה לבין שאר הנקבות, במבט ראשון אין הרבה בינינו לבינן, כולנו עשויים באותה צורה ממש וחוף מזה מה פתאום לתקוע מבטים ארוכים כל-כך, אבל הריח דווקא כן, כל אחד יש לו ריח שונה מלאחרים, הריח אומר לך מייד בלי טעויות מה שאתה צריך לדעת, אין מילים או ידיעות מדויקות יותר מאלה שקולט האף. בעזרת האף הבחנתי שיש בלהקה נקבה שונה מיתר הנקבות, שונה מיתר הנקבות בשבילי ובשביל האף שלי, ורצתי ובלשתי את עקבותיה בעשב, וחרחתי באף שלי את כל הנקבות שרצו לפני בתוך הלהקה מול האף שלי, והנה מצאתי אותה, הנה היא שקראה לי בריחה בין כל שאר הריחות, הנה באף אני שואף לריאותי את כל-כולה את קריאת האהבה שלה. הלהקה עוברת תמיד ממקום למקום היא רצה ודוהרת ואם אתה נעצר בשעה שהלהקה רצה, הנה מיד כולם עולים עליך ודורסים אותך, ריחותיהם מבלבלים את האף שלך, אני עליתי עליה אבל עכשיו הם דוחפים אותנו, מגלגלים אותנו, כולם עולים עליה וגם עלי, כל הנקבות מרחרחות אותי, כל הזכרים והנקבות האלה נדחפים בינינו עם ריחותיהם שאין שום דמיון בינם לבין הריח שהרגשתי קודם ושעכשיו אני כבר לא מרגיש, רגע – אני הולך לחפש, אני מחפש את עקבות המסלול שלה בעשב הדרוס המאובק, אני מרחרח ומרחרח את כל הנקבות, אבל אותה אני לא מזהה, אני מפלס לי נואשות דרך בתוך הלהקה ומחפש אחריה באפי.

בעצם עכשיו אני מתעורר בתוך ריח הגראס ומסובב את היד כדי להשמיע איזה זלוואן זלוואן זלוואן במקושר הרך על התוף, וללוות כך את ה-טלאן טלאן טלאן שמשמיע פטריק על גיטרה של ארבעה מיתרים, כי נדמה לי שאני עדיין ממשיך לנגן She

mercy of me ma-am, וככה גם הערב לא עשינו בכלל שום דבר עם הבחורות האלה אף-על-פי שהן גרופיות של החבורה שלנו ומוכן מאלינו שדווקא לנו מגיע להשכיב אותן ולא לאחרים.

כך עכשיו אני קם לחפש את התנור-גז המגעיל הזה כדי לשים בו כמה מטבעות שיתחיל לעבוד, אני הולך ובכף הרגל אני דורך על שערות, ישבנים, גיטרות, בדלי-סיגריות, פחיות-בירה, ציצים, פוסות-זויסקי שנשפכו על השטיח מקיר לקיר, מישהו כנראה גם הקיא שם, כבר עדיף לרדת וללכת על ארבע לפחות אראה לאן אני הולך ובין כה וכה אני לא עומד על הרגליים, כך אוהה את האנשים לפי הריח, עם כל הזיעה שנדבקת אלינו אנחנו מבחינים מיד בינינו לאחרים שמסריחים רק מהגראס המגעיל ומהשער המלוכלך שלהם, וגם הבנות בעצם לא מתרחצות יותר מדי אבל הריחות שלהן קצת מתערבבים בשאר הריחות וקצת מפרידים בינן לבין שאר הדברים ולפעמים על גופן של הבנות האלה נתקלים בריחות מיוחדים וכדאי להתעכב ולהריח אותם, למשל בשער אם הוא לא מסוג השער שסופג את העשן יותר מדי וכמוכן גם במקומות אחרים, לכן המשכתי לחצות את החדר וקצת הרחתי את הריחות האלה של בנות ישנות עד שברגע מסוים אני נעצר.

קשה להריח באמת את ריח העור של בחורה, אני אומר, ובמיוחד כשכל-כך הרבה אנשים שוכבים אחד על הראש של השני אבל הגה עכשיו אני מריח כאן מתחתי עור בחורה והוא בטח לבן, ריח לבן עם הכוח המיוחד של הלובן, ריח מנומר קלות של עור שהוא כנראה זרוע כולו נמשים עדינים ואולי בלתי-נראים, עור שנושם כמו נקבוביות העלים, כמו כרי-הדשא, וכל הסרחון שהיה שם בסביבה נשאר במרחק מה מהעור הזה, נגיד שני סנטימטרים או אפילו רק שני מילימטרים, כי בינתיים אני מתחיל לשאוף את ריח העור הזה מכל חלק בגופה והיא ישנה והפנים שלה חבויות בין זרועותיה, השער שלה גולש לה

knows and I know, אבל למעשה רק לני משתולל שם עם ה"שנים-עשר מיתרים" שלו כולו שטוף זיעה, ובחורה אחת מאלה שבאו מהאמפסטד עמדה על הברכיים ועשתה לו כל מיני דברים והוא ניגן דינג בונג דאנג יאנג וכל השאר היו כבר מסטולים כולל אותי מעולף לגמרי, והתופים קרסו ואפילו לא שמת לי לב, ביד אחת אני מגסה להציל את התופים שלא יקרעו לי אותם, אני רואה שם בחושך דברים עגולים לבנים, אני מושיט יד אחת ונוגע בבשר ולפי הריח זה כנראה בשר חם של בחורה, בחושך אני מחפש את התופים שהתגלגלו על הרצפה עם פחיות הבירה, יחד עם כולם שמתגלגלים ערומים על הרצפה בין המאפרות ההפוכות עם הישבן החמים והנעים למעלה, ובעצם בכלל לא כל-כך חם פה ולמה לישון ערומים על הרצפה, בסדר, אנחנו המון אנשים סגורים פה בפנים מי יודע במשך כמה שעות אבל צריך לשים עוד כמה מטבעות פני בתנור-גז כי הוא נכבה ועכשיו הוא רק מסריח וזהו, ואחרי שהייתי מסטול לגמרי עכשיו אני מתעורר עם זיעה קרה על כל הגוף, זה הכול באשמת הטינופת הזאת שנתנו לנו לעשן אלה שלקחו אותנו למזבלה המסריחה הזאת באזור הדוקס בתירוץ שכאן אפשר להרעיש כל הלילה כמה שרוצים בלי לסחוב אחרינו כמו תמיד את השוטרים ומה שלא יהיה לאיזה מקום היינו צריכים ללכת אחרי שזרקו אותנו מהמקום ההוא בהאמפסטד, אבל זה היה בגלל שהם רצו להשכיב את הבנות החדשות האלה שנגררו אחרינו מהאמפסטד ושאפילו לא היה לנו זמן לראות מי הן ואיך הן, כי לאן שאנו הולכים לנגן תמיד נדבקות אלינו המון בחורות, ובמיוחד כשרוכין מתחיל עם ה"Have mercy, have mercy of me" הבחורות האלה חוטפות קריזה ותכף רוצות לעשות כל מיני דברים ואז כל הטיפוסים האלה מתחילים אתן ובינתיים אנחנו עומדים שם ומנגנים שטופי זיעה ואני משתולל עם התופים הופ-זום הופ-זום הופ-זום, והן עונות במרץ Have mercy, Have mercy

על הכתפיים ועל גווה והוא אולי ג'ינג'י, הרגליים שרועות לאורך רעננות בשקערוריות שמאחורי הברכיים, עכשיו אני באמת נושם עמוק ומרגיש רק אותה, וכנראה בשנתה היא הרגישה שאני מרגיש אותה ונראה שהיא לא מתנגדת בכלל כי היא מתרוממת על מרפקיה בשעה שפניה נשארות כפופות מטה, ומבית-השחי אני עובר למטה להרגיש את השדיים עד קצותיהם, וכיוון שכמובן קצת התחלתי לרכוב עליה בא לי גם לדחוף בכיוון שנעים לי לדחוף ואני מרגיש שגם לה נעים וכך יכול להיות שחצי-רדומים עוד נצליח להסתדר באיזושהי תנוחה ושנסכים על התנוחה שלי וגם על התנוחה הכי טובה בשבילה כרגע.

הקור שלא הרגשנו באותו רגע אנחנו מרגישים אותו אחר-כך ואני נזכר שהלכתי להכניס כמה מטבעות של פְּנֵי לתנור ושוב אני קם ומתנתק מהריח שלה שהוא כמו אי בים וממשיך בהפלגתי בין גופים לא-מוכרים, בין ריחות שאין ביניהם שום תואם והם אפילו דוחים, אני מחטט בחפצים של האחרים אולי אמצא שם כמה מטבעות, אני מחפש את התנור לפי סרחון הגז אני ומפעיל אותו והוא פולט נשיפה ומסריח להחריד, לפי הסרחון של בית השימוש אני מחפש את בית השימוש ואני משתין שם רועד כולי באור הבוקר האפור שניגר מן האשנב, אני תווך לחושך למקום הסגור להֶקֶל הגופים, עכשיו אני צריך לשוב ולחצות את החדר כדי למצוא את הבחורה ההיא שרק את הריח שלה אני מכיר, קשה לחפש בחושך אבל גם אם אראה אותה איך אדע שזאת היא, אני מכיר רק את הריח שלה, וכך אני הולך ומרחח את הגופים השרועים על הרצפה ואחד אומר לי לך תזדיין ותוקע לי אגרוף, המקום הזה עשוי בצורה מוזרה ונראה כמו הרבה חדרים שבתוכם שרועים אנשים, איבדתי לגמרי את הכיוון, לא היה לי שום כיוון אף פעם, הבחורות האלה מדיפות ריחות אחרים, כמה מהן יכלו בהחלט להיות היא רק שהריח כבר

לא אותו ריח, בינתיים האווארד התעורר וכבר מתחיל להשמיע שם את הבאס ושוב מגנן Don't tell me I'm through, נדמה לי שכבר עשיתי סיכוב שלם ולאן היא נעלמה לי, בין כל הבנות האלה שמתחילות להיראות לעיני באור החודר פנימה, אבל דווקא את הדבר שהייתי רוצה להרגיש אני לא מרגיש, אני מסתובב בלי סוף כמו מטומטם ולא מוצא אותה, Have mercy, have mercy of me אני עובר בין עור לעור ומחפש את העור האבוד שאינו דומה לשום עור אחר.

לכל עור אישה יש בושם המעצים את ניחוחו, גוון מיוחד בסולם הגוונים שיש בו צבע וטעם וריח ורכות גם יחד, לכן אפשר שהעונג במעבר מעור לעור יהיה עונג רב שאין לו קץ. כאשר נברשות הטרקלינים של פופור סְנֵט-אונֶרָה האירו את כניסתי לנשפי הפאר, הייתי נשטף בענן הבשמים החרוף שעלה מהמחשופים מעוטרי הפנינים; על רקע הניחוח הרך של הוורד הבולגרי שילח שמן הקמפור את ניחוחותיו החדים, והענבר האפור הדביק אותם אל שמלות המשי, ואני רכנתי לנשק את יד הדוכסית דו אַבְּרֶ-קוֹמְאֶרְטֵן, ובאותה שעה שאפתי לריאותי את ניחוח היסמין שריחף על פני אותו עור חוורור, והושטתי את זרועי לרוזנת מבארֶס-רוֹשואר, אשר שבתה אותי בענן ניחוח האלמוג שכמו אפף את עורה השחום בעל הגוון האחיד, ועזרתי לברונית ממוטון-דוֹבְּרֶנָה להסיר את אדרת עור הלותרה מעל כתפי הבהט שלה, ומשב לוחט של פוקסיה הציפני. פטמות הריח שלי ידעו היטב איך לשוות תווי-פנים לבשמים שמדאם אודיל הציגה לפני כעת בעודה חולצת את הפקקים מצלוחיותיה, שצבען כעין הלשם: ערב קודם כבר עסקתי בתרגיל הזה בנשף המסכות של מסדר אבירי הקבר הקדוש; לא היתה אז גבירה שלא ניחשתי נכון את שמה מתחת לרעלתה הרקומה. ובסוף הופיעה היא, את פניה הסתירה מסכה זעירה עשויה בד חלק, את

כתפיה וחזה עטף צעיף, כמנהג נשות אנדלוסיה, אך לשווא תהיתי מי האישה הזאת, לשווא נגעתי בה קלות (ואף מעבר למותר) בשעה שרקדתי אתה, והשוויחתי בין כל השמור בזיכרוני לבין אותו בושם שמעולם לא העליתי בדמיוני קודם לכן, ואשר החזיק בתוכו את ניחוח גופה כצדפה את פנינתה. לא ידעתי דבר על-אודותיה, ואולם נדמה כי הכול נודע לי מתוך הכושם הזה, וייחלתי לעולם בלא שמות, עולם שיהיה בו די בכושם ההוא לבדו במקום השם ובמקום כל המילים שהיא תוכל לומר לי: אותו בושם שעכשיו, כך ידעתי, אבד במבוכ הנזיל של מדאם אודיל והתפוגג בזיכרוני, עד שלא יכולתי להחיותו שנית גם כשזכרתי איך באה אחרי אל חממת פרחי האורטנסיה. כאשר הרעפתי עליה ליטופים, היא נראתה לעתים כנועה ולעתים אלימה, סורטת. הניחה לי לחשוף חלקים נסתרים בגופה, לבלוש את האינטימיות של ניחוחה, ובלבד שלא אסיר את המסכה מעל פניה.

"מדוע כל הסודיות הזאת, בעצם?" קראתי ברוגז רב. "אמרי לי היכן ומתי אוכל לשוב לראותך - או נכון יותר: לראותך!" "אל נא תבקש לעשות זאת, מסייה", ענתה לי. "חיי נתונים בסכנה נוראה. שקט, הנה הוא שם!" דמות אפלה, מכורבלת מכף-רגל ועד ראש בגלימת תחפושת סגולה, הופיעה פתאום במראת השידה בסגנון ה"אנפיר". "עלי ללכת אחרי האדם הזה", אמרה האישה. "שכח אותי. יש למישהו שליטה נתעבת עלי."

וטרם הספקתי לומר לה: "אנא, בטחי בכוח חרבי!" הנה כבר התרחקה ממני והלכה לפני גלימת התחפושת הסגולה, שהותירה אחריה שובל של ריח טבק מזרחי בין המוני המסכות. אינני יודע מאיזו דלת הצליחו השניים לחמוק ולהיעלם; לשווא רדפתי אחריהם, ולחינם הטרדתי בשאלותי את המומחים לכל רזי פאריז. ברור לי כי לא אשקוט ולא אנוח עד שאגלה שוב את

העקבות של אותו ריח עוין ושל אותו בושם אהוב, עד שיעלה אותי זה על עקבותיו של זה - שכן גם בדור-קרב שאפיל בו את אויבי לא אקנה לי זכות לקרוע את המסכה המעלימה מעיני את הפנים ההן.

יש איזה ריח עוין ואני מריח אותו באף שלי בכל פעם שאני חושב שעליתי על עקבות הריח של הנקבה שאני מחפש במסלול הלהקה, ריח עוין שמתמזג עם הריח שלה, ואני חושף את שיני החזותכות את הניבים את הטוחנות וכבר אני מתמלא זעם, אני אוסף אבנים, תולש ענפים עבים, אם לא אצליח לפגוש באפי את הריח הזה שעולה ממנה הלוואי שיהיה לי לפחות העונג לגלות למי שייך הריח העוין הזה שמעורר בי זעם רב כל-כך. מדי פעם הלהקה משנה לפתע ואז כל הזרם פונה ושוטף אותך, ופתאום אני מרגיש שלסתותי נחבטות באדמה כי הנחיתו מכת מקל על גולגולתי, רגל אחת בועטת בצווארי ואני מזהה באף שלי את הזכר העוין אשר זיהה על גופי את ריח הנקבה שלו ומנסה לחסל אותי ולכן הוא מטיח אותי אל הסלעים, ואני מזהה את הריח שלה על גופו ומתמלא זעם, אני קם שוב על הרגליים וחובט בכל כוחי באֵלה עד שאני מריח את ריח הדם, אני מזנק עליו בכל כובד משקלי ומכה את גולגולתו באבני חלמיש מתורדות בריסי סלעים בלסתות-אֵל-הקורא בפגיונות-עצם באנקולי-קרן, ובינתיים כל הנקבות הקיפו אותנו וממתינות לראות מי ינצח. עכשיו ברור שאני המנצח, אני קם שוב על הרגליים ומגשש כעיוור בין הנקבות אבל לא מוצא את זאת שאני מחפש, מאחר שגופי מכוסה קרום של אבק ודם אני כבר לא מזהה כל-כך טוב את הריחות, כבר עדיף לקום על הרגליים ולטייל קצת בזקיפות-קרומה.

יש בינינו כאלה שסיגלו להם את ההרגל הזה, להתהלך בלי להניח את הידיים על האדמה אף פעם והם גם מצליחים

להתקדם מהר, לי מסתחרר קצת הראש בגלל זה ואני מרים את הידיים כדי להיאחזו בענפים כמו בימים שהייתי על העצים כל הזמן, אבל אחר-כך אני רואה שאני מצליח בהחלט לשמור על שיווי המשקל גם שם במרומים, כף הרגל משתטחת על פני הקרקע והרגליים ממשיכות לצעוד גם אם אני לא מכופף את הברכיים. כשאתה מחזיק את האף שלך תלוי פה באוויר כמוכּן אתה מחמיץ הרבה דברים: ידיעות שתוכל לדלות אם תריח את האדמה ואת כל העקבות של בעלי-חיים שעברו עליה, או אם תריח את יתר בני הלהקה ובמיוחד את הנקבות. אבל בתמורה אתה מקבל דברים אחרים: האף יבש יותר ומריח ריחות רחוקים הנישאים ברוח, מריח את הפרות שעל העצים, את ביצי הציפורים בקניהן. והעיניים עוזרות לאף, קולטות את הדברים במרחב, את עלי השקמה, את הנהר, את פס היער הכחול, את העננים.

בסוף אני יוצא לנשום בוקר רחוב וערפל, רואים רק את פחי האשפה עם עצמות-דג, פחיות וגרבי ניילון, שם בפינה פתוחה חנות של פקיסטני אחד שמוכר אננס, אני מגיע לקיר-ערפל זה נהר-התמוז. אם מסתכלים טוב רואים מהמעקה את צלליות ספינות הגרר הרגילות ומריחים את הבוץ הרגיל, את הסולר, רחוק יותר מתחילים האורות והעשן של סאות'וורק. ואני מגנח את הערפל בראשי כאילו מלווה את אקורד הגיטרות בשיר In the morning I'll be dead, שבכלל לא יוצא לי מהראש.

כאב עז מפלח את ראשי בשעה שאני יוצא מהתמרוקיה; הייתי רוצה לרוץ מהר אל הכתובת בשכונת פאסי שהצלחתי לסחוט ממאדם אודיל, בתוך שפע הרמיזות וההשערות המעורפלות; אבל אני צועק אל הרֶפֶב: "מהר אוגוסט, אל ה-פואה-דה בולון, בדהרה!" ומיד עם צאת הכרכרה לדרכה, אני נושם נשימה עמוקה להשתחרר מכל הניחוחות שהתערבבו

בראשי, אני מריח בעונג רב את ריח העור המעובד העולה מן המושבים ומן הרתמות, את צחנת הסוס ואת סְרָחוֹן גלליו והשתן שלו המעלים אדים, אני שב ומריח את אלף הריחות החגיגיים או ההמוניים המרחפים באווירה של פאריז, ורק כאשר מציפים אותי עצי השקמה של בואה דה בולון בלשד פארותיהם, וסילוני המים שמתזזים מעלים ריח אדמה מכרי התלתן, רק אז אני פוקד על אוגוסט לפנות לכיוון פאסי.

שער הארמון סגור למחצה. חבורת אנשים נכנסת פנימה, גברים חובשי צילינדרים, נשים רעולות-פנים. כבר בפרוזודור עולה באפי ריח פרחים כבד, כריח צמחים רקובים; אני נכנס ופוסע בין נרות השעווה הבווערים ובין סלי החרציות, כרי הסיגליות זורי העיריות; איני יכול לזהות את הפנים הרעולות והחבושות ברטיות שבתוך ארון המתים הפתוח המרופד בכד חלק, כאילו יופיין עדיין מסרב למות על אף השחתת תווייהן, אך אני כן מזהה את יסוד הכושם, את בת-קולו של הכושם שאינו דומה לשום בושם אחר, ואשר כבר הספיק להתמזג עם ריח המוות, כמו לא היה אפשר להפריד ביניהם מעולם.

הייתי רוצה לפנות בשאלה לאחד האנשים האלה, אבל כולם אינם מוכרים, אולי נכרים: אני נעמד ליד גבר מבוגר, הנכרי מכולם לפי חזותו, אדון בעל פרצוף ירקרק, החובש תרבוש אדום והלובש מקטורן-זנבות שחור, ניצב שקוע בהרהוריו ליד ארון המתים; אני אומר בלחש אך בכירור, וכלי לפנות לאדם מסוים: "מוזר לחשוב שהלילה בחצות היא רקדה, והיתה היפה מכולן בנשף..."

האיש בעל התרבוש אינו מסב את פניו אלי ואומר בלחש: "מה אתה שח, אדוני? בחצות הלילה כבר לא היתה בין החיים".

כשאתה עומד זקוף והאף שלך באוויר מגיעים אליך אותות פחות מדויקים אבל נושאים יותר משמעויות וחששות, אולי

תחת שמש היגואר

כאשר האף שלך צמוד לאדמה אתה מסרב לקלוט את האותות האלה, אתה מסב פניך לכיוון אחר, כמו למשל הריח הזה שעולה מסלעי הגיא שלתוכו משליכים בני הלהקה שלנו את נתחי החיות המבותרות, את הקרביים הרקובים, את העצמות, ואשר אליו דואים הנשרים החגים באוויר. הריח שעקבתי אחריו אבד דווקא במקום ההוא, משם הוא בוקע ולפי כיווני הרוח המשתנים הוא דבק בצחנת הפגרים הנטרפים, נצמד להבל פיהם של התנים הטורפים אותם בעודם חמים לדם המתייבש על הסלעים בשמש.

וכשאני חוזר למעלה לחפש את השאר כי נדמה לי שראשי נעשה קצת יותר צלול בערפל, ושאוּלי עכשיו אצליח למצוא אותה להבין מי היתה, אבל בעצם תדע לך ששם למעלה כבר אין אף אחד, מי יודע מתי הסתלקו כולם שעה שאני ירדתי אל ה־אֶמְפִּיִּנְקִמְנֵט. כל החדרים ריקים, נשארו בהם רק פחיות הבירה והתופים שלי, וסֶרְחוֹן התנור כבר נעשה בלתי־נסבל, ואני מסתובב בכל החדרים וחדר אחד נעול, דווקא החדר עם התנור שאת נשיפותיו מרגישים בעד חריצי הדלת, עזות עד כדי בחילה, ואני מתחיל לדחוף את הדלת בכחפי עד שהיא נפרצת, והכול בפנים התמלא גז שחור סמיך מגעיל מהרצפה עד לתקרה, והדבר שאני רואה על הרצפה לפני שאני מתחיל להתפתל ולהקיא הוא הצורה הלבנה הארוכה השרועה והפרצוף החבוי בין השערות, וכשאני מחזיק את הרגליים הנוקשות וגורר אותה החוצה אני מריח את הריח שלה בתוך אותו ריח מחניק, את ריחה שאני מנסה לרדוף אחריו ולהבחין בו באמבולנס בחדר המיון בין הריחות של חומרי החיטוי ושל נוזלי ההפרשות ניגרים משולחנות השיש בחדר המתים והאוויר נספג בהם במיוחד כשבחוץ שוררת לחות.